

פשת פקוד' פרק למ פסוק כה

והזלזלו בן-אורי' בן-חור' למטה' יהודה' צפה' את בל-אשר-זיה' קינן' את-משה:

ה"י שאת פרק למ פסוק כה

(כה) והזלזלו בן אורי' וז' צשה את כל אשר זיה ה' את משה - אשר זיה משה אין כת'ה כאן, אלא כל אשר זיה ה' את משה, אפילו דברים שלא אמר לו רבו, הסכימה דעתו למה שנאמר למשה הסיני, כי משה זיה להזלזלו לעשות תחלה כלים ואחר כך משכן, אמר לו הזלזלו מנהג צולם לעשות תחלה בית ואחר כך מים כלים בתוכו. אמר לו כך שמצתי מפי הקדוש ברוך הוא. אמר לו משה הזלזל את ה"ת כי הוודאי' כך זיה לי הקדוש ברוך הוא, וכן צשה המשכן תחלה ואחר כך צשה הכלים:

אלכיס ה פרק ז פסוק 6-

ותאמר' את-אשה הנה-נא יצאתי' ב' איש' אלהים' קדוש' הוא' אלה' צל'ו תמ'ד: נצפה-נא צל'ית-קיר' קטנה' ונשים' לו שם מטה' ושולחן' וכסא' ומנורה' ויהי' בהא'ו אלה' יסור' שמה:

פשת תרומה פרק כו פסוק ז

ושאת' את-השולחן' אחוץ' לפ'כת' ואת-המנרה' נכח' השולחן' על' צל'ע' המשכן' תמ'נה' והשולחן' תרמ' על-צל'ע' צל'ע'ו:

[ר'ע] הח"י שאת פרק כה פסוק כג

(כג) ועשית שולחן. כבר נתבאר כי הארון זורק גדול היה ליהוה' לוחות' הצדות' אוננים' בתוכו, והכפורת' גס' כן הוא הכסוי' אשר עליו' כמו: (בראשית' ו, ד) "ובשרת' אונתה", שתרומתו' ותחש' יתה, והכרובים' שהיו' אן הכפורת' ליהוה' על מצלות' המלאכים, אלה' השולחן' מה היה משמש, ומה זורק היה המשכן' ובמקדש' לעשות' בהם' שולחן. וצ"ד הפשוט' הזורק' השולחן' הבית' ה' בלחם' אשר עליו' ליהוה' שרש' דבר' שתחול' ההרכה' בו, והלחם' אשר עליו' היה נאכל' לכהנים' אשרת' המקדש' והיה' מספיק' לרבים' מהם' מצט' ממנו, וכצנ'ן' שאמר' רז"ל: (יומא' ט' א) כל' כהן' שהיה' מגי'ו' כפול' היה' שפ'צ, ועל' כן' נקרא' "שולחן" שהקב"ה' שולח' הרכתו' בלחם' שצ'לו, ומשם' ההרכה' משתלח' בכל' המזונות' ובהא' שוב' לכל' הצולם, וההרכה' הזו' היתה' ש' מ'ש' כמצשה' הנב'אים' והרכתם' שהיתה' ש' מ'ש, כי אין' להם' כח' לעשות' ש' מאין', והצד' לזה' אל'יש' הצנ'ן: (מלכים' - ה, ד, ה) "אסוב' שאן", גס' אליהו' הצנ'ן: (מלכים' - א, ז, ט) "כד' הקמח", אלה' הריאות' ש' מאין' אין' הצנ'ן' מסור' ה'ז' בשר' ודם' ולאו' מצאנו' זה' אחר' ההריאה' כי' אס' בהריאות' צולם' במצשה' ה' כי' נרא' הוא.

שולחן צחק אורח חיים הלכות ביצת הפת סוזה, וברכת האזן ס'אן קפ

די' פירורי' הפת, ובו' ה' סצ'ים.

[א] אין' להסיר' המפה' והלחם' צד' אחר' ברכת' האזן.

[ב] כל' מ' שאינו' מש"ר' פת' על' שולחן' אינו' רואה' ס'אן' הרכה' לעולם; אלה' ללא' בי'א' פת' שלימה' ויתנה' על' השולחן, ואם' צשה' כן' אחז' דלשם' צבודת' כוכבים' צה"ד, שנאמר: הצורכים' לצד' שולחן' (שצ"ה' סה, א).

משנה ברורה ס'אן קפ ס"ק א

אין' להסיר'. כד' שיהא' ניכר' לכל' שמברכין' להש"ת' על' חסדו' וטובו' הגדול' שהכין' מזון' לכל' היותו' גס' דההרכה' אינה' שורה' על' דבר' ריק' אלא' כשיש' שם' דבר' כצנ'ן' פק' שאן' של' אל'יש:

מתן סופר צה"ת פשת תרומה

ועשו ארון ואו"כ שלחן ואו"כ מערת זהב בה'אורי אהרא"י על ש"י דלצולס שלחן קודם למערה כמו זבולון קודם ליששכר כי שלחן אורה על צושר והמערה אורה על התורה (כדאיתא בהא בתרא כ"ה צ"א אמר ר' זימק הרוצה להחכים דר"ס, שיתצער יצ"פן וסימנך שלחן בצפון ומערה בדרום) שההכנה למערה פרנסת ת"ח צריק להיות קודם תלמוד תורה.

וא"כ קשה אמאי ארון קודם? וצריק לחלק כי מערה ארמז על ת"ח היסוקים הציון וצומק פלפול לזה צריק הכנת שלחן תרומה ואמר רבא לרבמך לטא תתחזו קמאי לטא ב'ימא ניסן ולטא ב'ימא תשרי (ברכות ל"ה צ"ה) אהל ציקר התורה ושירת הדת ומצוותיה לזה אין בן חורין להטיל וה"נ ארון הקודש והלחות אפילו חולי וצ"נ ואדם כי ימות באוהל אין רשאי להטיל ממנה (כדאיתא בש"ע יורה דיעה הלכות תלמוד תורה סיאן רא"ו ס"א) צ"כ ארון (שהו הלחות נסג שרי לוחות אונחים הארון) קודם לשלחן ושלחן למערה:

תוס' הרבות יא: ד"ה שכבר נטר

אהל הרבת אשר בחור בעו וברכת לצוסוק בדברי תורה שהן ציקר להרכת התורה פוטרת כל ה'יוס, וא"ת מאי שנא מסוכה שצריק להרבך על כל סצודה וסצודה לשה בסוכה, וי"ל דשאנ' תורה שאינו מ"אש דצרתו דכל שעה אדם אמו"ה לעמוד דכת"ה והצית בו יומם וליילה והו"י כמו ישה כל ה'יוס בללא הפסק, אהל אכילה בסוכה יש שעה קבועה.

מתן סופר צה"ת פשת תולדות

שנ' ג"ס בהטק, זה אנטנינוס ורבי דוחק גדול שנתבא על דור א' מזמני הגלות שה' רב' צס אנטנינוס אהל שמא דברי חכמים ומידותם דברי אלקי' מ"ס נסג ל"שה ואמרי' בן יצא אחיו וידו אוחלת הצקה עשו מדכתי' ואמרי' בן ראז שה' שיהיו קצת בניהם ולטא בהטן אס צקה את עשו לעבד יצאתו רק אחרי' בן ואמרי' הוא אופלע, והללא דבר הוא, הנה במלכות המסך לצולס שלחן קודם למערה וכ' אהר"א בה'אורי לרש"י סול' פ' פקודי שהשלחן ארמז על אחזיק' תורה והס אוקדמ' כמו שמח זבולון בצאתה קודם יששכר באוהלך צ"ד אתן אדם ירמיה לו "ולפני" גדלים ינחמו קודם הגדלים' (צ"ש כי אין זה לשוננו) אהל בוונת, ותראה ג"כ אצפ"י שמערה בדרום ימין צולס ושולחן בצפון שמאל הצולס אמ"מ בההמ"ק נכנס' לו במזרח א"כ הנכנס מוצא מערה בשמאלו ושולחן ב'אינו והטעם לזה כי יששכר זבולון או כהנ' וישראלים שניהם אדונים זל"ז ושניהם נבצ"ז זל"ז כי ב'יששכר כתי' ויט שכמו לסבול ויה' למס אוהב כפירש"י לישא צול הוראתו והתנהגותם כי הוא משועבד לך, וצו שהוא משועבד שמקבל מהס אמיתת ופרנסתו וכן כהנ' לישראלים, ואמנך כל ישראל אמליך צליהם את כהנ' ואת ת"ח כי יש' אלקי' המה בתוכס מצא זבולון אמליך ששכר עליו על שהוא יש' אלקי' ויששכר אמליך זבולון על צצאו כי הוא נתן לתת פיו מצא בוונת הכנעת זבולון יותר לשס שאים אכוונת יששכר זבולון צ"כ זבולון והשלחן קודם וה'ימין הנכנס להמ"ק.

והנה תחלת בוונת יצירת ההניס האלו הי' שיה' יצקה וכל זרצו לצולס אמלכת כהנ' ויו קדוש יש' אלקי' הצולס, ועשו כזבולון, נתן לתת פיו של ישראל כזבולון וא"כ יהיה כל ישראל לצולס כמו רב' בדורו וכל עשו לצולס כאנטנינוס, רב' ישא אלקים ונהג בו אנטנינוס כבוד גדול כתלמיד לרבו ורבי' נהג כבוד באנטנינוס כמו לכל קיסר רומי, אך כל זה הי' כל זמן שהי' בהטן אמס התחלת יצירה שנ' ג"ס זה אנטנינוס ורבי' ה'ט'נ'ק ד"קא וצ"כ הניח יצקה את צסיו לצאת קודם לו ולטא צקבו כזבולון קודם ליששכר, אך משיצא ראשו ורובו טרס יצאו רגליו כהר נתלה ב'ס'ס' וכתי' ושני לאומים ממציב' פרדו תיכל' נתפרדו אלו אמלו אלה לח"י צולס ואלה לחרפת דראון צולס ואיתא בפסיקתא שהצאתו ארמס צקר רמס אמו בדרכ' יצאתו שצ"ז נאמר וחטאת אמו אלה תאמ צ"כ ואמרי' בן יצא אחיו וידו אוחלת הצקה עשו לעבדו שלטא יצא ראשון, כיון שאינו כזבולון, א"כ יצקה קודם ל: